

Thoft (SF):

Jeg skal lige anføre, at det faktisk var forsvarsministeren, der forudsatte et sovjetisk angreb. Det var faktisk forsvarsministeren, der i sit svar til mig sagde: selvfølgelig er det sådan, at hvis Sovjetunionen lancerer et massivt førsteslag, så vil tid og omstændigheder ikke tillade det. Det var faktisk forsvarsministeren.

Det, jeg sagde, var, at med stadig kortere varslings tid er bare angsten for, at den anden har fingeren på aftrækkeren, tilstrækkelig til, at tid og omstændigheder ikke tillader det. Forudsætter vi derudover, at amerikanerne forbereder et førsteslag, nå ja, så er der slet ikke tid. Man kan vel ikke forestille sig, at Ekstra Bladet kan få lov at skrive, at i morgen samles de vestlige ledere i Bruxelles for at diskutere, om der skal bruges atomvåben mod Sovjetunionen. Det er næsten den forestilling, forsvarsministeren forsøger at bibringe Folketinget, at sådan vil det foregå. Jeg mener, det har intet som helst med virkeligheden at gøre.

Jeg bebrejder ministeren, at han giver Folketinget det indtryk, at der vil ske politiske konsultationer forud for en lancering af et massivt atomangreb. Jeg har ingen forestilling om, at det passer, og jeg mener, ministeren bibringer Folketinget en helt fejlagtig opfattelse, når han siger, som han sagde for et øjeblik siden.

Pelle Voigt (SF):

Jeg hørte for et øjeblik siden forsvarsministeren anvende logikken som våben mod hr. Thoft, og jeg synes, det er interessant at se, at forsvarsministeren forudsætter noget, som vi i SF aldrig nogen sinde har gjort, nemlig at det at tilstræbe en førsteslagsevne faktisk er det samme som at planlægge et angreb. Hvis forsvarsministeren har ret i det synspunkt, og hvis det er forsvarsministerens logik, er der jo grund til at være langt mere bekymret over tanken om at efterstræbe en førsteslagsevne, end vi hidtil har været.

Vi synes, det er farligt nok, som det er, fordi den politiske trussel, der ligger i en sådan førsteslagsevne, risikerer at komme til udløsning i en krigssituation, der eskalerer. Men forsvarsministeren forudsætter altså, at opbygningen af en førsteslagsevne på den ene eller på den anden side er ensbetydende

med, at man faktisk ikke kan have en ikke-førstebrugsoption, og at det, at man opbygger en teknologisk førsteslagsevne, er det samme som, at man vil anvende den. Det er efter min mening en bekymrende tanke. Jeg håber ikke, forsvarsministeren har ret.

Men i det hele taget synes jeg, der er røget ganske mange konservative finker af panden i denne debat. Det skete også for de konservatives ordfører, hr. Ole Bernt Henriksen, der mindede mig om en bemærkning af udenrigsministeren for nogle debatters tid siden. Det var her, udenrigsministeren kaldte citater fra The New York Times og Information for studentikos afgnidning af obskure tidsskrifter. Her fik vi altså af et menneske, som jeg ellers troede var rimelig oplyst og belæst, nemlig hr. Ole Bernt Henriksen, forklaret, at det var da helt umuligt at tage stilling til, hvem folk som Robert McNamara og McGeorge Bundy og Paul Warnke er, for bare at nævne nogle. Når jeg nævnte dem alle, var det, fordi de i fællesskab har forfattet den artikel, som jeg henviste til, og jeg synes, at det ville være urimeligt at udelade nogle af dem. Men hvis hr. Ole Bernt Henriksen er i tvivl om, hvem nogle af disse mennesker er, vil jeg foreslå ham at gå op på Folketingets Bibliotek, hvor der findes en udmærket biografi over disse amerikanske personligheder, der alle turde være velkendte som fremtrædende atomvåbenplanlæggere, som nedrustningsforhandlere og i et enkelt tilfælde oven i købet som forhenværende forsvarsminister for USA, noget, som jeg har svært ved at forestille mig virkelig kan have undgået hr. Ole Bernt Henriksens opmærksomhed.

Vi har også fået at vide af forsvarsministeren, at bl.a. jeg lader vilde påstande fyge igennem luften. Dem kunne jeg godt tænke mig for mit eget vedkommende blot at få et enkelt eksempel på fra denne debat. Jeg tror, at forsvarsministeren vil få svært ved at finde et sådant eksempel, men jeg venter naturligvis i spænding.

Det interessante ved artiklen i The Atlantic Monthly fra august 1986 er jo, at det er ikke SFs synspunkter, der fremlægges. Det er, som jeg sagde, synspunkter, som logisk set burde være den danske regerings synspunkter, og som måske også er det, hvis man blot havde gjort sig den ulejlighed at sætte sig ind i argumentationsrækken.